

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Gž 9/05
26.01.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Vide Petrović-Škero i Sofije Vagner-Ličenoski, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik advokat AB, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik advokat BV, radi isplate autorske naknade, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda Novom Sadu P. 45/02 od 9.11.2004. godine, na sednici održanoj 26.1.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba tuženog "BV" i POTVRĐUJE presuda Okružnog suda u Novom Sadu P. 45/02 od 9.11.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu P. 45/02 od 9.11.2004. godine, delimično je usvojen tužbeni zahtev tužilje i obavezan tuženi da joj na ime autorske naknade isplati iznos od 18.590,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 1.10.1998. godine pa do isplate, kao i da tužilji na ime naknade troškova parničnog postupka isplati iznos od 39.855,20 dinara, sve u roku od 15 dana. Stavom drugim višak tužbenog zahteva preko dosuđenog iznosa na ime autorske naknade od 18.590,00 dinara pa do traženog iznosa od 19.940,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom od 1.10.1998. godine pa do isplate se odbija.

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

U provedenom postupku nisu učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. ZPP, na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti.

Neosnovani su navodi žalbe koji ističu da se ožalbena presuda zasniva na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Prvostepeni sud je utvrdio da su tužilja kao autor, i tuženi u svojstvu izdavača, zaključili 2.4.1998. godine ugovor kojim tužilja ustupa tuženom pravo izdavanja prevoda knjige "VV", čiji je ona autor. Ugovorom je utvrđeno da prevod obuhvata oko 47 autorskih tabaka, a tačkom 4. je utvrđeno da na ime autorskog honorara izdavač treba autoru da isplati 500,00 dinara po jednom autorskom tabaku. Nadalje je utvrđeno da je ugovor tipski popunjen pisaćom mašinom, te da je tačka 5. mašinom popunjena i da se prilikom predaje rukopisa isplaćuje ugovoreni honorar 100%, a da je naknadno, a po potpisivanju ugovora od strane tužilje kao autora, direktor tuženog svojom rukom potpisao da će se isplata vršiti sukcesivno prema prodaji, sa čime se tužilja nije saglasila. Nadalje je utvrđeno da je tuženi tužilji u više navrata tokom 1998. i 1999. godine vršio određene isplate koje ukupno iznose 4.910,00 dinara, te s obzirom na ugovoreni autorski honorar od 23.500,00 dinara, prvostepeni sud je utvrdio da je tuženi u obavezi da tužilji isplati 18.590,00 dinara.

S obzirom na tako utvrđeno činjenično stanje, pravilno je prvostepeni sud primenio materijalno pravo kada je usvojio tužbeni zahtev tužioca i obavezao tuženog da joj isplati na ime autorske naknade iznos od 18.590,00 dinara, jer je povredio njena autorska prava utvrđena članom 27. Zakona o autorskom pravu ("Sl. list SFRJ" br. 19/78, 24/86 i 21/90) koji se, saglasno odredbi člana 191. sada važećeg Zakona o autorskom i srodnim pravima ("Sl. list SRJ" br. 24/989 treba primeniti. Ovo sa razloga, jer je tužilja u celosti ispunila svoje obaveze prema tuženom, koji je štampao i stavio u promet tužiljino autorsko delo, a za šta joj nije platio u celosti kako je ugovoreno. Pravilno je sud obavezao tuženu i na isplatu zakonske zatezne kamate zbog docnje, počev od 1.10.1998. godine pa do isplate, shodno članu 277. ZOO.

Neosnovani su žalbeni navodi tuženog da prilikom donošenja odluke sud nije imao u vidu da je u zaključenom ugovoru konstatovano da će se isplata autorskog honorara vršiti po izlasku iz štampe sukcesivno, prema prodaji, te da stoga, pošto od štampanih 990 primeraka postoji na lageru tuženog još 354 primeraka, potraživanje tužilje nije dospelo. Ovo sa razloga, što je prvostepeni sud utvrdio na nesumnjiv način da je u sačinjenom ugovoru bila utvrđena obaveza tuženog da izvrši isplatu tužilji prilikom predaje rukopisa autorskog honorara u iznosu 100%, te da je utvrđeno da je tek nakon potpisivanja ovoga ugovor od strane tužilje, direktor tuženog dopisao rukom da će se isplata vršiti po izlasku dela iz štampe sukcesivno, prema prodaji, a za šta tužilja nije dala saglasnost. Obzirom na ugovornu odredbu kako je označeno u tipskom ugovoru, a koji je tužilja potpisala, proizilazi i da je dospela obaveza tuženog, koji je u docnji od dana predaje rukopisa, od kada je i obavezan na isplatu zakonske zatezne kamate shodno odredbi člana 277. Zakona o obligacionim odnosima. Naknadna izmena tipskog ugovora jednostranom voljom jedne ugovorne strane ne može promeniti njegovu ugovornu obavezu u odnosu na tužilju i

jednostranom vojom, jedne ugovorne strane ne može promijeniti njegovu ugovornu obavezu u skladu sa sadržajem i sadržinu ugovora koji je ona potpisala.

Na osnovu izloženog, Vrhovni sud je na osnovu člana 368. Zakona o parničnom postupku, odlučeno kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

sđ